

STOCKHOLMS DAGBLAD måndagen den 16 November 1936

Det var en ganska sällsam och på sitt stillsamma, slutna sätt gripande kväll den fulltaliga publiken i funkisaulan tillhörande flickläroverket vid Sveaplan fick uppleva på söndagskvällen.

” Kristen nutidslyrik ” hette den samlande programrubriken, det var Stockholms kristliga studentförbund, som anordnat kvällen och förmått fyra unga diktare: Nils Bohlander, Anders Frostenson, Karl-Gustaf Hildebrand och Olof Lagercrantz samt Bengt Nyström att med en liten inledande självdeklaration presentera ett urval av sina dikter.

Förbundets sekreterare, Erik Lilliehöök, påminde inledningsvis om Sven Stolpes påstående, att verklig kristendom och litterär produktion i vidare bemärkelse ej kunna förenas, emedan den inlevelse i skiftande miljöer och mänskliga sätt att tänka och känna, som romanens människoskildring kräver, med sin splittring står i motsatsförhållande till det samlade liv en kristen strävar hänemot. Men lyriken är ett undantag, sade den sympatiska unge talaren, den blir ett naturligt uttryck för den kristnes livskänsla.

Denna en smula doktrinära upptakt till kvällen – månne det inte är säkrare att se Stolpes analys mera som en individuell bekännelse – överraskade en smula men var på intet vis symptomatisk. Tvärtom.

Man brukar ju säga att diktarna inte själva kan läsa sina dikter – men härvidlag tror jag lyrikerna bilda undantag. De fem i går kväll hade ett sätt att liksom vila i versens rytm och förövrigt dämpa ned all effekt som grep. Det verkade som hade de själva så starkt upplevt vad de skrivit, att de nu önskade hålla igen, vara strama och sobra. Och just denna laddade måttfullhet gjorde intrycket så starkt och levande.

Först kom Nils Bohlander .....

Nästa uppläsare, Anders Frostenson, redogjorde enkelt och okonstlat för hur han första gången – en dag i december – 29 – fann fram till kristendomen. Det var ett citat ur kommentarerna till en dikt som ledde honom på spåren och gjorde att han slutligen, som han uttryckte sig, ” blev funnen av allvaret ” . Roligt berättade den unge diktaren om våren 30 i Lund, då han köpte sin första svarta teologhatt , och liksom kände hur han mitt i en myllrande vårtid gick omkring i skyddet av dess breda allvarliga brätte. Så läste han ” Vi se och söka det stora ” m.fl. och till slut en psalm.